

каквато е тази между живота и смъртта. Веченъ затворъ е животъ, другото, макаръ мигновение, е смъртъ. Тогазъ Павелъ почувствува, че този единъ мигъ е по-страшенъ, отъ веченъ затворъ.

...Веченъ затворъ за Павла се струваше като една дълга, дълга приказка за онова, което той не знаеше и което въ него се бѣ разяснило презъ нощитѣ на безсънно бдение.

Павелъ почваше да слуша вечната приказка за живота, който наднича презъ прозореца на затвора, но тъй чистъ, отърсенъ, отъ ламтежи и постигане, че дава на душата сила да се самоопознае и вгължи, да се вчовѣчи. Той намираще, че за хора като него затвора е спасителния домъ и тъй леко му стана, че почувствува прераждане.